

Ἀγαπητέ μου Ἀλέξανδρε,

Αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι εἶνε δικό σου. Τὸ γιατί φανε-
ρώνεται ἀπὸ τῆς “Μαζώχτρας,” τὸν πρόλογο. Νὰ
μὲ ἀφήσης λοιπὸ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω μισρὸ προῶμα,
θὰ πῆς, μὲ μεγάλη ὄμως πονεσιὰ δουλεμένο.

Μαζὶ μὲ τὴ “Μαζώχτρα,” σοῦβαλα καὶ μερικὰ ἄλλα
παραμυθίακια, Κορητικὰ καὶ Νησιώτικα. Στὸ τέλος θὰ
βρῆς κ’ ἓνα ἔργο δραματικὸ ποῦ τὸ καταπαίστηκα
χρόνια τώρα, καὶ γὰ νὰ κάμω τοῦ Ἀρσίνης μας τὸ
χατίρι, ἴσως ὄμως καὶ γὰ νὰ δείξω πῶς εἶμαι κ’ ἐγὼ
Ρωμὸς, μὲ τὴ Ρωμαϊκὴ τὴν πετριὰ τῆς “πολυτε-
χνωσίης,”.

Θὰ πῆς τὴν εἶχε καὶ ὁ Γιαννίρης, ὁ μεγαλοτίχερρος ὁ
Γιαννίρης, τὴ Ρωμαϊκὴ αὐτὴ τὴν πετριὰ. Ἐκεῖνος ὄμως
τᾶβγαζε πέρα καὶ μὲ μιὰ δύναμη ποῦ μᾶς δείχνει τύπο
Ρωμοῦ ὄχι τωρινοῦ, παρὰ τοῦ Ρωμοῦ ποῦ θὰ μᾶς
ἔρθη μὲ τὸν καιρό.

Ὁ τωρινὸς ὁ Ρωμὸς — τὸν ξέρεις καὶ ἀπὸ μέγα
καλλίτερα — τόσο καλλίτερα, ποῦ καταπατᾷ ἀπὸ λόγον
σου νὰ τὸν ἔχω κ’ ἐγὼ σπουδασμένο. — Δὲν εἶνε κάστρο